

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.I.20.006/2025/10.

A tanács tagjai: Dr. Cseh Attila a tanács elnöke

Dr. Parlagi Mátyás előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia bíró

Dr. Mocsár Attila Zsolt bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó bíró

A felperesek: I. rendű felperes neve I. rendű

(I. rendű felperes címe)

II. rendű felperes neve II. rendű

(II. rendű felperes címe)

III. rendű felperes neve III. rendű

(III. rendű felperes címe)

A felperesek képviselője:

Dr. Schablauer Katalin ügyvéd

(felperesek képviselőjének címe)

Az alperesek: I. rendű alperes neve I. rendű

(I. rendű alperes címe)

II. rendű alperes neve II. rendű

(II. rendű alperes címe)

Az alperesek képviselői:

I. rendű alperes képviselője I. rendűért

(I. rendű alperesi képviselő címe;

ügyintéző: Dr. Jakab Sándor ügyvéd)

Dr. Korchmáros Somogyi Gábor ügyvéd II. rendűért

(II. rendű alperesi képviselő címe)

A per tárgya: sérelemdíj és kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

I. rendű alperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Szekszárdi Törvényszék

16.Pf.20.280/2024/8. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Dombóvári Járásbíróság

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 63.498 (hatvanháromezer-négyszázkilencvennyolc) forint, a II. rendű felperesnek 92.872 (kilencvenkétezer-nyolcszázhetvenkettő) forint, a III. rendű felperesnek 63.498 (hatvanháromezer-négyszázkilencvennyolc) forint, a II. rendű alperesnek 219.868 (kétszáztizenkilencezer-nyolcszázhatvannyolc) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] 2020. július 2-án a II. rendű alperesnél kötelező gépjármű-felelősségbiztosítással rendelkező kistehergépkocsi vezetője egy autóbuszöbölbe lehúzódt. Ezt követően a vezetőoldali visszapillantó tükörben meggyőződött az út forgalmáról, egy ott haladó személygépjármű részére elsőbbséget biztosított, majd észlelte, hogy vele azonos irányban még két jármű közlekedik, egy személygépkocsi, valamint egy – az I. rendű alperesnél kötelező gépjármű-felelősségbiztosítással rendelkező – motorkerékpár. A motorkerékpár a személygépkocsit előzte, azonban olyan távolságra volt, hogy a kistehergépkocsi vezetőjének megítélése szerint egyik gépjármű részére sem kellett elsőbbséget biztosítani, ezért az útra felhajtott abból a célból, hogy az úton nagy ívben megforduljon. A manővert nem sikerült végrehajtania, a 125-130 km/óra sebességgel érkező motorkerékpárral a menetirány szerinti bal oldali sávban összeütközött. Ezt megelőzően a motorkerékpár vezetője vészfékezett, ennek ellenére 83-87 km/óra sebességgel az 5-6 km/óra sebességgel elé kanyarodó kistehergépkocsi bal oldalának ütközött és annak alváza alá szorult. A baleset következtében a motorkerékpár vezetője és utasa – akik élettársak voltak – meghaltak.

[2] A baleset miatt a kistehergépkocsi vezetőjével szemben halálos közúti baleset gondatlan okozásának vétsége miatti indult büntetőeljárást megszüntették. Az ezzel szemben előterjesztett panaszt elutasították, megállapítva, hogy a cselekmény nem bűncselekmény.

[3] Az I. és a III. rendű felperesek a motorkerékpár utasának testvérei, a II. rendű felperes az édesanyja. Az I. rendű alperes a felperesi igények 50%-át teljesítette. A kistehergépkocsi üzemeltetője mint felperes és az I. rendű alperes mint alperes között kártérítés megfizetése iránti per volt folyamatban, amelybe a II. rendű alperes beavatkozott (a

továbbiakban: előzményi per). A bíróság az előzményi perben kötelezte a jelen per I. rendű alperesét a kistehergépkocsiban a baleset miatt keletkezett kár megtérítésére.

A kereset és az alperesek védekezése

[4] A felperesek egyetemlegesen kérték kötelezni az alpereseket sérelemdíj és kártérítés megfizetésére.

[5] Indokolásuk szerint hozzátartozójuk a motorkerékpár utasaként halálos közlekedési balesetet szenvedett el az alperesek biztosítottjai által folytatott fokozott veszéllyel járó tevékenység miatt, amely nekik személyiségi jogsértést és kárt okozott.

[6] Az I. rendű alperes a felperesek igényét 50%-os mértékben elismerte és teljesítette, ezért kérte a kereset elutasítását. Indokolása szerint a motorkerékpár utasának halálát okozó balesetért a kistehergépkocsi és a motorkerékpár vezetője egyenlő mértékben felelős, mert a kistehergépkocsi vezetője megszegte elsőbbségadási kötelezettségét. Helytállási kötelezettsége kizárólag a biztosítottja magatartásával okozati összefüggésben bekövetkezett károkért áll fenn, ezt meghaladóan nem terheli helytállási kötelezettség.

[7] A II. rendű alperes kérte a kereset elutasítását. Indokolása szerint a balesetért kizárólag a motorkerékpár vezetője felelős.

Az első- és a másodfokú ítélet

[8] Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperest a kereset szerint marasztalta, a II. rendű alperes vonatkozásában a keresetet elutasította.

[9] Indokolása szerint az előzményi per jogerős ítélete kizárta a kistehergépkocsi vezetőjének felelősségét és ezzel a II. rendű alperes felelősségét is, amely ítélt dolognak minősül. Nem helyezkedhet ezért attól eltérő álláspontra, így csak az I. rendű alperes kártérítési felelőssége áll fenn.

[10] Az I. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében helybenhagyta.

[11] Indokolása szerint az I. rendű alperes fellebbezésében a terhére meghatározott fizetési kötelezettséget támadta, így a felülbírálat csak erre terjedt ki. Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, valamint helyes érdemi döntést hozott.

[12] Az I. rendű alperes arra alapítva kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, hogy az elsőfokú bíróság – ítélt dologra hivatkozással – nem értékelt peradatokat, így nem

vizsgálta az általa előadottakat. A másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú bíróságnak azzal a jogi álláspontjával, hogy az előzményi per jogerős ítélete ítelt dolgot eredményez a jelen perben érvényesített igényekért fennálló polgári jogi felelősség kérdésében figyelemmel a félazonosság hiányára. Ez azonban nem vezetett az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, mert a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján el tudta végezni az érdemi felülbírálatot, az I. rendű alperesnek pedig nem volt további bizonyítási indítványa.

[13] A másodfokú bíróság a peradatokból kiemelte a büntetőeljárás során készült szakvéleményt, amit a szakértő a perbeli balesetben érintett járművek és a baleset bekövetkezési körülményei műszaki szakértői vizsgálatáról készített. Ehhez a szakértő felhasználta a rendőrhatalóság eljárásában addig keletkezett iratokat, elvégezte a baleset elemzését, részletesen leírta a baleseti mechanizmust, valamint a baleset elkerülhetőségéről tett megállapításokat. A szakvéleményben írtak szerint a motorkerékpár az előtte haladó két személygépkocsi előzésébe kezdett. A kistehergépkocsi az autóbuszöbölben állt, ahonnan egy ívben kívánt visszakanyarodni. A kanyarodás megkezdését megelőzően elsőbbséget adott egy másik jármű részére, majd észlelte a távolról érkező két személygépkocsit, valamint az őket előző motorkerékpárt, de a rendelkezésre álló távolságot biztonságosnak ítélve megkezdte a kanyarodást. A motorkerékpár ütközés előtti haladási sebessége 125-130 km/óra volt. A motorkerékpár vezetője – észlelve a kistehergépkocsi elindulását – vészfékezett, ennek során a motorkerékpár instabil állapotba került, átsodródott a menetirány szerinti bal oldali forgalmi sávba, ahol összeütközött a kistehergépkocsival. A balesetben részes járművezetők észlelési, cselekvési késedelmé nem volt megállapítható. A kistehergépkocsi vezetője az elindulást megelőzően egy másodperccel a bal oldali visszapillantó tükörben észlelte a motorkerékpároost, de a rendelkezésre álló távolságot biztonságosnak ítélte a kanyarodás végrehajtásához. A motorkerékpár vezetője szintén észlelhette az autóbuszöbölből elinduló kistehergépkocsit és a vészfékezés mellett döntött. Ha a kistehergépkocsi biztonságos távolságra kihalad a motorkerékpár forgalmi sávjából, ebben az esetben nem szükséges sem a motorkerékpár, sem a kistehergépkocsi vezetőjének fékeznie, állandó sebességgel haladhatnak, a motorkerékpár nem kerül instabil állapotba. A szakértő úgy nyilatkozott, a baleset akkor lett volna elkerülhető, ha a kistehergépkocsi vezetője a megfordulás megkezdését megelőzően észleli az érkező motorkerékpárt és annak elhaladásáig nem kezdi meg a megfordulást; a motorkerékpár vezetője esetében a veszélyhelyzet észlelésének pillanatában a motorkerékpár vészfékezéssel akkor lett volna megállítható az ütközési hely előtt, ha haladási sebessége 94-101 km/óra vagy attól kisebb. Ha a haladási sebessége nem haladta volna meg a 100 km/óra sebességet (az útvonalra engedélyezett sebesség 50 km/óra kétszeresét), úgy a kistehergépkocsi biztonságos távolságra kihaladt volna a motorkerékpár forgalmi sávjából, ebben az esetben nem kellett volna sem a motorkerékpár, sem a kistehergépkocsi vezetőjének fékeznie, állandó sebességgel haladhattak volna, a motorkerékpár nem került volna instabil állapotba.

[14] A baleseti mechanizmusról a szakvéleményben leírtakat használták fel a büntetőeljárásban, valamint – egyéb peradatok mellett – e tényadatokra alapította a bíróság az előzményi per jogerős ítéletét. Ebben – a balesetben részes járművek vezetőinek felelősségét részletesen vizsgálva – a bíróság rámutatott arra, hogy a kistehergépkocsi vezetőjére az elsőbbségadásra vonatkozó szabályok vonatkoztak, míg a motorkerékpár vezetője lényeges sebességtúllépést valósított meg. A kistehergépkocsi vezetőjével szemben az elsőbbségadás szabályainak megsértése azért nem volt megállapítható, mert a motorkerékpár vezetőjének közlekedési szabályokat sértő magatartása – lényeges sebességtúllépése – miatt a kistehergépkocsi vezetője az elsőbbségi szituációt nem ismerhette fel. Elsőbbségadási

kötelezettségét tehát azért nem sértette meg, mert e körben őt a motorkerékpár vezetője magatartásával megtévesztette. A motorkerékpár sebességtúllépése olyan mértékű volt, ami miatt a kistehergépkocsi vezetője – amellet, hogy látta a motorkerékpárt – észszerűen nem számíthatott arra, hogy a megfordulási manővert nem tudja végrehajtani; a motorkerékpár sebessége miatt nem mérhette fel a közlekedési szituációt.

[15] A másodfokú bíróság indokolása szerint a jelen perben a felek nem vitatták a peranyag részévé tett műszaki szakvéleménynek a baleset bekövetkezéséről tett megállapításait és az abban leírt baleseti mechanizmust. Az elsőfokú bíróság a tényállást ennek felhasználásával állapította meg, és jutott arra a téves jogi álláspontra, amely szerint az előzményi per jogerős ítélete alapján ítélt dolognak minősül az, hogy kizárólag a motorkerékpár vezetője felelős a balesetért. A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a polgári jogi felelősség kérdésében, így kizárólag az I. rendű alperest terheli helytállási kötelezettség, de az elsőfokú bíróság tévesen indokolta döntését ítélt dologra hivatkozva. A másodfokú bíróság ezért a polgári jogi felelősség kérdésében a műszaki szakvélemény felhasználásával megállapított – nem vitatott – tényállásra figyelemmel hozta meg döntését. Az így pontosított indokolás mellett értett egyet azzal, hogy a baleset miatt a felperesek igényéért kizárólag az I. rendű alperes felelős.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[16] Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében – tartalma szerint – kérte a jogszabálysértő jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, valamint az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. A felülvizsgálati kérelem szerint a jogerős ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését, 383. § (2) bekezdését és 346. § (5) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:535. § (1) bekezdését és 6:539. § (1) bekezdését, valamint a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM–BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) 24. § (1) bekezdését, 29. § (1)-(3) bekezdését és 33. § (1)-(3) bekezdését.

[17] A felülvizsgálatot a Pp. 406. § (1) bekezdésére, az ügy érdemére kiható jogszabálysértésre hivatkozással kérte. Indokolása szerint mindkét bíróság teljeskörűen figyelmen kívül hagyta az általa becsatolt bírósági határozatokat, amelyek hasonló szituációjú közlekedési balesetek esetén minden esetben kármegosztást alkalmaztak. Mivel a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat – bírósági döntéseket – nem értékelte, indokolásában nem tért ki arra, miért nem alkalmazta azokat, ezért a jogerős ítélet okszerűtlen mérlegelést tartalmaz, ellentétes a peres eljárás iratanyagával, valamint a büntetőeljárás során készült szakvéleménnyel. A másodfokú bíróságnak elegendő lett volna összevetnie a kistehergépkocsi vezetőjének gyanúsítottai vallomását a szakvéleménnyel, és így megállapíthatta volna, hogy a kistehergépkocsi vezetője észlelte a motoros előzését, közlekedését, így vele kapcsolatban nem lehetett szó megtévesztésről.

[18] A másodfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdését és 383. § (2) bekezdését sértve hozta meg jogerős ítéletét, figyelmen kívül hagyva az általa becsatolt bírósági határozatokban leírtakat, valamint a büntetőeljárás során beszerzett szakvélemény azon megállapítását, amely

szerint a baleset elkerülhető lett volna, ha a kistehergépkocsi vezetője a megfordulás megkezdését megelőzően észleli az érkező motorkerékpárt, és nem kezdi meg a megfordulást. A szakvéleménynek ezt a megállapítását elfogadta és elfogadja, mert a büntetőeljárás során a kistehergépkocsi vezetője határozottan úgy nyilatkozott, hogy észlelte a motorkerékpárt, látta annak előzését, de biztonságosnak ítélte saját manőverét. A másodfokú bíróság nem értékelte együttesen a szakvéleményben írtakat és a kistehergépkocsi vezetőjének nyilatkozatát, valamint a hasonló baleseti szituációkat tartalmazó kúriai döntéseket, ebből eredően a mérlegelési jogkörben meghozott döntése téves és okszerűtlen. A bizonyítékok helyes értékelése alapján és az anyagi jogszabályok helyes alkalmazása esetén a másodfokú bíróság nem helyezkedhetett volna a jogerős ítéletben írt álláspontra.

[19] A másodfokú bíróság megsértette a Pp. 346. § (5) bekezdésének második mondatát, amely szerint a jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúria közzétett határozatától. A másodfokú bíróság az általa becsatolt kúriai döntésekkel kapcsolatban semmilyen ítéleti megállapítást nem tett. A bíróságoknak lehetőségük van arra, hogy a Kúria határozatától ellentétes végkövetkeztetésre jussanak, azonban ezt a döntésüket részletesen meg kell indokolniuk, kitérve arra, hogy milyen okok vezettek a kúriai gyakorlattól eltérő ítélet meghozatalához. Ez az eljárási jogszabálysértés önmagában alapossá teszi a felülvizsgálati kérelmet.

[20] A másodfokú bíróság megsértette a Ptk. 6:539. § (1) bekezdését, 6:535. § (1) bekezdését és a KRESZ megjelölt rendelkezéseit, amelyek normaszövegét is idézte. A Ptk. 6:535. § (1) bekezdése és 6:539. § (1) bekezdése alapján a felpereseket ért kár vonatkozásában a kistehergépkocsi vezetője terhére 50%-os közrehatás megállapítása indokolt, így a II. rendű alperesnek kell megtérítenie a felmerült kár 50%-át, mert ő a felperesi igények 50%-át peren kívül megtérítette.

[21] A másodfokú bíróság tévesen értelmezte a Ptk. 6:535. § (1) bekezdését, mert a szakvélemény és a kistehergépkocsi vezetőjének nyilatkozata alapján – különös figyelemmel az általa becsatolt bírósági döntésekre – az lett volna a helyes megállapítás, hogy a kistehergépkocsi vezetője tévesen mérte fel a közlekedési helyzetet, azaz a baleset bekövetkezése nem elháríthatatlan ok miatt következett be. A Ptk. 6:535. § (1) bekezdése szerint ugyanis mentesülésre csak abban az esetben van lehetőség, ha a veszélyes üzem üzembentartója bizonyítja, hogy a kárt elháríthatatlan külső ok idézte elő, amely kívül esik a fokozott veszéllyel járó tevékenységen. A kistehergépkocsi forgalomban való közlekedése és a végrehajtott manőver következtében a baleset semmiképpen nem fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívüli történés. A másodfokú bíróság okszerűtlenül értékelte a bizonyítékokat, és így jogszabálysértő ítéletet hozott. A jogerős ítélet ellentétes a Kúria közzétett határozataival, amelyek mindegyike megállapította, hogy az adott baleset okozója minden esetben az elsőbbségadási kötelezettséget megszegő vezető.

[22] A Ptk. 6:539. §-a a veszélyes üzemek egymásnak történő károkozásának esetét szabályozza, amely szerint a felróhatóság arányában kell helytállni. Mivel nem állt fenn elháríthatatlan ok és a kistehergépkocsi fokozott veszéllyel járó tevékenységet folytatott, a Ptk. 6:539. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróságnak kármegosztást kellett volna alkalmaznia és a II. rendű alperest kellett volna köteleznie a biztosítottja által okozott kár megtérítésére, amit 50%-ban kértek és kérnek megállapítani.

[23] A másodfokú bíróság jogszabálysértő módon értelmezte a KRESZ általa megjelölt szabályait, amelyek normaszövegét idézte. Egyértelműen állítható, hogy a kistehergépkocsi vezetője kellő körültekintés nélkül, álló helyből indult el, és ezzel megszegte az elsőbbségi szabályt. A másodfokú bíróság jogerős ítéletében nem utalt a KRESZ szabályokra, így nincs indokolás arra vonatkozóan, miért nem látta megalapozottnak a KRESZ szabályaira történő hivatkozást. Az általa hivatkozott kúrai döntések mindegyike abba az irányba mutat, hogy egy baleset okozója minden esetben az elsőbbségi szabály megszegője. A másodfokú bíróság jogerős ítélete ezzel a kúrai gyakorlattal szemben kizárólag az I. rendű alperes biztosítottjának felelősségét állapította meg, amit a gyorsajtásban vélt felfedezni. Az általa csatolt kúrai döntések közül két jogeset is hasonló tényállást tartalmaz, ahol a gyorsajtó motoros jóval túllépte a megengedett sebességet, és az elsőbbségadási kötelezettséget megszegő vezető a motoros elé kanyarodott. A másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a kúrai döntésekben írtakat, azokkal szembe menve nem értékelte az elsőbbségadási kötelezettség megszegését. A másodfokú bíróság nem indokolta, hogy a kistehergépkocsi vezetője – nyilvánvaló közlekedési szabálysértése ellenére – miért nem volt okozója a balesetnek. A kúrai határozatok szerint az adott közlekedési baleset okozója az elsőbbségadási kötelezettséget megszegő, sávot váltó vezető, mert neki minden esetben elsőbbséget kell adnia. A másodfokú bíróság azt sem értékelte, hogy a kistehergépkocsi átlépte a felezővonalat és 180 fokos fordulatot tett, továbbá semmilyen formában nem értékelte a kistehergépkocsi vezetőjének szabálysértésére vonatkozó fellebbezési előadását.

[24] Az általa megjelölt jogszabálysértéseken túlmenően a jogerős ítélet szembe megy az állandónak mondható kúrai gyakorlattal, amely egyértelműsíti, hogy a perbeli esethez hasonló ügyekben a baleseti helyzet kialakulásáért minden esetben az elsőbbségadási kötelezettséget megszegő vezető a felelős. Az általa csatolt kúrai határozatok tartalmára figyelemmel a jogerős ítélet jogszabálysértő, az okszerű mérlegelés követelményébe ütközik, valamint eltér a Kúria közzétett ítélkezési gyakorlatától. Ez a követelmény a felülvizsgálati kérelem engedélyezési eljárására vonatkozik, de véleménye szerint jogi analógia alapján az a jelen eljárásban is alkalmazandó.

[25] A 6/1998. BJE jogegységi határozat egyértelműen rögzíti, hogy az elsőbbségadásra kötelezett általában akkor is felelősséggel tartozik az elsőbbségadási szabályok megszegéséért, ha az elsőbbségre jogosult a megengedett sebességet túllépte; csak akkor zárhatja ki felelősségét, ha az elsőbbségadási kötelezettsége szempontjából jelentős körülményeket az elsőbbségre jogosult szabályszegése következtében nem észlelhetett, vagy ha e körülményekre nézve az elsőbbségre jogosult megtévesztette. A „nem észlelhetett” kitétel teljesen kizárható, mert a kistehergépkocsi vezetője észlelte a motorkerékpárt. A megtévesztés pedig azért nem foghat helyt, mert a kistehergépkocsi vezetője látta a visszapillantó tükörből, hogy a motorkerékpáros éppen egy személygépkocsit előz, amiből egyértelműen következtetnie kellett volna arra, hogy a motorkerékpáros sebessége nagyobb a megengedettnél. A másodfokú bíróság semmilyen formában nem értékelte az elsőbbségadási kötelezettség megszegését, amely ellentétes a 6/1998. BJE jogegységi határozattal, ha pedig eltérő döntést hozott volna, azt részletesen indokolnia kellett volna, amely nem történt meg. A szakvélemény és a kistehergépkocsi vezetőjének nyilatkozata alapján csak abban az esetben mentesülhet a kistehergépkocsi vezetője a felelősség alól, ha nem észlelte a motoros közeledését, de a jelen ügyben egyértelmű, hogy látta közeledni a motorost előzés közben. A másodfokú bíróság nem vette figyelembe a kistehergépkocsi vezetőjének nyilatkozatát arról, hogy észlelte a motorkerékpárt, ebből eredően döntése ellentétes a 6/1998. BJE jogegységi határozattal.

[26] A BH2017. 53. számú határozat a 6/1998. BJE jogegységi határozatra figyelemmel leszögezte, hogy az előzési helyzetben lévő gépjármű sebességétől függetlenül terheli az elsőbbségadási kötelezettség az erre kötelezett jármű vezetőjét, mégpedig abban az esetben is, amikor az irányadó tényállás szerint a motoros 103-111 km/óra sebességgel közlekedett. A határozat szerint töretlen a bírói gyakorlat azzal kapcsolatban, hogy a baleset bekövetkezése az elsőbbségadási kötelezettség elmulasztása miatti helyzetből állt elő. A másodfokú bíróság azonban ezt a határozatot sem vizsgálta, jogerős ítéletében nem tért ki arra, hogy azt miért nem vette figyelembe. A BH2017. 53. számú határozatban a motorkerékpáros szinte ugyanolyan sebességgel közlekedett, mint a jelen ügyben.

[27] A Kúria Pfv.III.21.434/2014/5. számú határozatában gyakorlatilag teljesen hasonló tényállás mellett 50%-os közrehatást állapított meg olyan esetben, amikor a motoros 50 km/óra sebesség helyett 111-117 km/óra sebességgel közlekedett, míg a gépkocsi nagy ívben balra kívánt kanyarodni. A másodfokú bíróság a Kúriának ezt a határozatát sem vizsgálta, és ezt nem is indokolta. Az általa csatolt három kúriai határozatot a másodfokú bíróság nem vizsgálta, annak ellenére, hogy két konkrét eseti döntés tényállása majdnem teljes azonosságot mutat a perbeli tényállással, valamint az eseti döntések mindegyike a 6/1998. BJE jogegységi határozatot követően született. A másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett volna ezeket a határozatokat, összevetni a perbeli baleseti szituációval, és a bizonyítékok mérlegelésénél döntő szerepet kellett volna ezen döntéseknek játszaniuk. A másodfokú bíróság azonban egyáltalán nem tért ki a kúriai határozatok tartalmára, nem indokolta, hogy miért tért el azoktól, ezért az ítélet jogszabálysértő.

[28] A felperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben kérték a jogerős ítélet hatályában fenntartását.

[29] Indokolásuk szerint a másodfokú bíróság a perben jelentős tényeket megfelelően állapította meg. Az I. rendű alperes kártérítési felelőssége teljes mértékben fennáll. A másodfokú bíróság vizsgálta a büntetőeljárás teljes anyagát, abból kiemelte a szakvéleményt, amely részletezte a baleseti mechanizmust és a baleset elkerülhetőségét is.

[30] A II. rendű alperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását.

[31] Indokolása szerint a felülvizsgálati kérelem nem tartalmaz novumot. Az I. rendű alperes abban nem valamely anyagi jogszabály megsértését kifogásolja, hanem az eljáró bíróságok mérlegelését sérelmezi különös figyelemmel a 6/1998. BJE jogegységi határozatra. A másodfokú bíróság az egyedül helyes álláspontot foglalta el jogerős ítéletében. Biztosítottjának felelősségét teljes egészében kizárja, hogy az elsőbbségadási kötelezettsége szempontjából jelentős körülményeket az egyébként elsőbbségre jogosult I. rendű alperesi biztosított súlyos szabályszegései miatt nem észlelhette, illetőleg e körülményekre nézve az elsőbbségre jogosult megtévesztette. Biztosítottjának felróhatósága hiányában a kárt teljes egészében az I. rendű alperesnek kell viselnie. A szakvélemény teljesen aggálymentes, abból kiemelendő a motorkerékpár sebességére vonatkozó megállapítás, amely egészen extrém

sebességtúllépést állapított meg. Az I. rendű alperes által hivatkozott jogesetek eltérőek. Az I. rendű alperes megfeledezett arról, hogy a 6/1998. BJE jogegységi határozat két tételt tartalmaz, és ebből a második valósult meg a jelen ügyben. Ebben az esetben az elvben elsőbbségadásra kötelezett fel sem ismeri saját, elsőbbségadásra köteles helyzetét.

A Kúria döntése és jogi indokai

[32] A Pp. 406. § (1) bekezdésének 2020. április 1-jétől hatályos rendelkezése értelmében a felülvizsgálat alapja kettős: felülvizsgálatot az ügy érdemére kiható jogszabálysértésre, illetve (és/vagy) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással lehet kérni. Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelme 8-11. oldalain a Legfelsőbb Bíróság és a Kúria határozataitól való eltérést is állított, de a jogerős ítélet felülvizsgálatát jogszabálysértés miatt kérte (II-III. pont, VI. pont utolsó bekezdése), és ennek indokolása körében tüntette fel a hivatkozott határozatokat. A Kúria ezért a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemben állított jogszabálysértéseit vizsgálhatta, és ennek során vehette figyelembe az e jogszabályokat értelmező határozatokat.

[33] A Pp. 413. § (1) bekezdése és 423. § (1) bekezdése alapján a Kúria a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhely, az ott előadott jogszabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálhatja felül.

[34] Az 1/2017. PJE jogegységi határozat szerint megfelelően irányadó, a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontja szerint a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A 3. ponthoz fűzött indokolás szerint a felülvizsgálati kérelem központi eleme a megsértett jogszabályhely megjelölése és a jogszabálysértés körülírása, mert ezek határozzák meg a Kúria felülbírálati lehetőségének tartalmi és perjogi kereteit. A megsértett jogszabályhellyel kapcsolatban az a követelmény érvényesül, hogy a fél felülvizsgálati kérelmében pontosan jelölje meg azt a jogforrást és azon belül azt a konkrét jogszabályhelyet, amelynek megsértésére hivatkozik. A jogszabálysértés tartalmi körülírása keretében pedig a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő félnek szabad szöveges formában is meg kell fogalmaznia a jogerős ítélet általa sérelmezett és rendkívüli perorvoslatot megalapozó fogyatékoságát, amellyel kapcsolatban részletesen ki kell fejtenie jogi álláspontját. A 4. ponthoz fűzött indokolás szerint érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a törvény által előírt tartalmi követelmények maradéktalanul teljesültek, az egyéb hivatkozásokat a Kúria figyelmen kívül hagyja.

[35] Mindezek alapján a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta felül, valamint érdemben csak azokat a hivatkozásokat vizsgálhatta, amelyek tartalmazzák a megsértett jogszabályhely megjelölését és a jogszabálysértés

körülírását is (Kúria Gfv.VII.30.456/2020/4., megjelent: BH2021. 312.; Kúria Pfv.I.21.274/2023/5., Pfv.II.20.895/2022/6., Gfv.III.30.133/2024/5., Pfv.IV.20.843/2023/5., Pfv.V.20.917/2021/8., Gfv.VI.30.104/2022/4., Pfv.VII.20.647/2022/11., Mfv.VIII.10.029/2022/4., Mfv.X.10.015/2021/4.).

[36] Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében a KRESZ rendelkezéseivel összefüggésben az indokolási kötelezettség megsértésére is hivatkozott (7-8. oldal). Ezzel kapcsolatban azonban a jogi indokolás tartalmát szabályozó eljárási jogszabályi rendelkezés [Pp. 346. § (5) bekezdés] megsértését nem állította, azt megsértett jogszabályhelyként nem jelölte meg. A Kúria ezért a KRESZ vonatkozásában az indokolási kötelezettség megsértését érdemben nem vizsgálhatta.

[37] Az I. rendű alperes eljárási jogszabálysértésként egyrészt a Pp. 279. § (1) bekezdésének és 383. § (2) bekezdésének a megsértését állította. Indokolása szerint a másodfokú bíróság nem értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, így az általa csatolt bírósági határozatokban írtakat. Figyelman kívül hagyta továbbá a szakértő azon megállapítását, hogy a baleset elkerülhető lett volna, ha a kistehergépkocsi vezetője a megfordulás megkezdését megelőzően észleli a motorkerékpárt, és nem kezdi meg a megfordulást, valamint figyelman kívül hagyta a kistehergépkocsi vezetőjének nyilatkozatát, amely szerint észlelte a motorkerékpárt.

[38] A Pp. 383. § (2) bekezdése a másodfokú bíróságnak az ügy érdemében meghozott döntését szabályozza. A Pp. 383. § (1)-(2) bekezdése alapján, ha nincs szükség az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, akkor a másodfokú bíróság az ügy érdemében dönt [Pp. 383. § (1) bekezdés]; ennek keretében, ha értékelése szerint az elsőfokú bíróság ítélete érdemben helyes, akkor azt helybenhagyja, ellenkező esetben azt megváltoztatja [Pp. 383. § (2) bekezdés]. Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében azzal kapcsolatban nem állított jogszabálysértést, hogy a másodfokú bíróságnak hatályon kívül kellett volna helyeznie az elsőfokú bíróság ítéletét, ezért a másodfokú bíróságnak az ügy érdemében kellett döntenie. E döntés helyessége ugyanakkor a Pp. 383. § (2) bekezdésének a megsértése körében nem vizsgálható, azt csak az anyagi jog megsértésével összefüggésben lehet értékelni.

[39] A Pp. 279. § (1) bekezdése a bizonyítás eredményének mérlegeléséről és a tényállás megállapításáról rendelkezik. A szabályozás azon alapul {Kúria Pfv.I.21.249/2022/13. [19]-[20], Gfv.I.30.120/2023/8. [53]}, hogy a felperesnek a keresetlevélben [Pp. 170. § (2) bekezdés c) és e) pont], az alperesnek az ellenkérelemben [Pp. 199. § (2) bekezdés b) pont bc) alpont] kell előadnia az érvényesíteni kívánt jogot és a kereseti kérelmet, valamint az érdemi védekezést megalapozó (konkrét történeti) tényeket és azok bizonyítékait. A bíróság a felek által állított, bizonyítás nélkül nem megállapítható (Pp. 266. §), a per eldöntéséhez szükséges (releváns) tények megállapítása végett rendel el bizonyítást [Pp. 276. § (1) bekezdés], majd annak eredményének mérlegelése alapján állapítja meg az ítélet alapjául szolgáló tényállást [Pp. 279. § (1) bekezdés]. A bizonyítás tárgya ezért a fél által állított és az ellenfél által tagadott [Pp. 183. § (1) bekezdés] olyan konkrét történeti tény, amelynek valósága esetén a kereset vagy a védekezés alapos {Kúria Pfv.I.21.222/2020/9. [34], Pfv.I.20.281/2021/6. [38], Pfv.I.20.442/2021/7. [35], Pfv.I.20.656/2021/4. [35], Pfv.I.20.418/2022/9. [32]}. A perben releváns magatartás megtörténtének tényként való megállapítása, valamint e magatartás

anyagi jogon alapuló értékelése a jogvita elbírálásának egymástól elkülönülő lépései: a bíróság a bizonyítékok értékelése alapján először megállapítja a per eldöntéséhez szükséges, a perben jelentős tényeket [Pp. 276. § (1) bekezdés, 279. § (1) bekezdés], majd az így megállapított tényekre az anyagi jogot alkalmazva dönt a per érdemében [Pp. 340. § *b*) pont]. A magatartás értékelése, minősítése (Kúria Pfv.III.21.702/2019/8., Pfv.III.21.213/2019/6.) nem bizonyítékértékelésen alapuló ténykérdés, hanem a megállapított tényekből levont anyagi jogi következtetés, anyagi jogkérdés {Kúria Pfv.I.20.685/2024/5. [29]}.

[40] Az I. rendű alperes által csatolt és a felülvizsgálati kérelemben is hivatkozott határozatok nem a perben állított és az ellenfél által tagadott konkrét történeti tény bizonyítására szolgáltak. Az I. rendű alperes azokat ténylegesen nem okirati bizonyítás keretében (Pp. 267. §) bizonyítási eszközként (okiratként) – tényállítása bizonyítása érdekében – csatolta [Pp. 268. § (2) bekezdés, 320. § (1) bekezdés], hanem a kármegosztással kapcsolatos anyagi jogi álláspontjának (jogi érvelésének) alátámasztásaként [Pp. 199. § (2) bekezdés *b*) pont *bb*) pont]. A Pp. 279. § (1) bekezdésének a megsértése körében nem vizsgálható, hogy a bíróság érdemi (anyagi jogi) döntése során figyelemmel volt-e a fél által jogi érvelése alátámasztásaként csatolt bírósági határozatokban foglaltakra. A felülvizsgálati kérelemben írtakkal szemben a másodfokú bíróság figyelembe vette a kistehergépkocsi vezetőjének nyilatkozatát a motorkerékpár általa történt észleléséről, valamint a szakértő véleményét a baleset elkerülhetőségéről. Jogerős ítéletében tényként állapította meg, hogy a kistehergépkocsi vezetője észlelte az előzésben lévő motorkerékpárt {[1], [34]}, valamint értékelte a szakértő nyilatkozatát a baleset elkerülhetőségéről {[34]}. A jogerős ítélet ezért nem sérti a Pp. 279. § (1) bekezdését. Az e tényekből levont érdemi döntés {[35]-[37]} helyessége csak az anyagi jog megsértése körében vizsgálható.

[41] Az I. rendű alperes eljárási jogszabálysértésként másrészt a Pp. 346. § (5) bekezdés második mondatának a megsértését állította. Indokolása szerint a másodfokú bíróság jogerős ítéletében nem tett semmilyen megállapítást az általa csatolt kúriai határozatokkal kapcsolatban.

[42] A Pp. 386. § (1) bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 346. § (5) bekezdése szerint az ítélet jogi indokolásának azokat az okokat kell tartalmaznia, amelyek miatt a másodfokú bíróság jogkérdésben eltért a Kúria közzétett határozatától. Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmét két állításra alapította: a másodfokú bíróság egyrészt jogkérdésben eltért az általa hivatkozott határozatoktól, másrészt az eltérést nem indokolta. Érdemi vizsgálatra alkalmas módon azonban nem jelölt meg olyan jogkérdést, amellyel kapcsolatban állítja az eltérést, márpedig az általa hivatkozott indokolási kötelezettség csak jogkérdésben való eltérés esetén áll fenn. A Kúria nem tud érdemben állást foglalni a jogkérdésben való eltéréssel összefüggő indokolási kötelezettség megsértéséről, ha a fél felülvizsgálati kérelmében nem jelöli meg azt a jogkérdést, amellyel kapcsolatban állítja az indokolás nélküli eltérést. Ahogy a Kúria Jogegységi Panasz Tanácsa már több határozatában rámutatott, a jogkérdésben eltérésnek konkrétan kell lennie: ki kell munkálni, hogy a támadott határozat konkrétan melyik jogszabályi rendelkezésre vonatkozó mely jogértelmezést, hol nem tartotta be, hol tért el a támadott ítélet jogkérdésben a Kúria közzétett jogértelmezésétől, vagyis pontos jogértelmezésre vonatkozó álláspontnak kell pontos jogértelmezésre vonatkozó állásponttal ütköznie {Kúria Jpe.I.60.011/2021/3. [22], Jpe.II.60.002/2022/3. [11]}. Jogkérdésben való eltérésre hivatkozás esetén meg kell jelölni egyrészt a Kúria közzétett határozatát és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálattal támadott ítéleti rendelkezés jogkérdésben eltér, másrészt

azt a jogszabályi rendelkezést, amit a másodfokú bíróság a Kúria hivatkozott határozatától eltérően értelmezett és alkalmazott, harmadrészt a jogkérdés megjelölését, vagyis a megsértettként megjelölt jogszabályi rendelkezés eltérő értelmezéseinek levezetését és azok eredményét {Kúria Pfv.I.20.522/2024/7. [24]}. Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében a Pp. 346. § (5) bekezdésének a megsértése körében általánosságban hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság jogkérdésben eltért a Kúria közzétett határozatától úgy, hogy az eltérést nem indokolta, ugyanakkor érdemi vizsgálatra alkalmas – a fenti követelményeknek megfelelő – módon nem jelölt meg olyan jogkérdést, amellyel kapcsolatban állítja az eltérést. E tartalmi hiányosság miatt a Kúria érdemben nem vizsgálhatta, hogy a másodfokú bíróság valóban eltért-e jogkérdésben a Kúria közzétett határozatától, és ebből eredően megsértette-e indokolási kötelezettségét.

[43] Anyagi jogszabálysértésként az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében a Ptk. 6:539. § (1) bekezdésének és 6:535. § (1) bekezdésének, valamint a KRESZ elsőbbségadási kötelezettséget szabályozó rendelkezéseinek a megsértésére hivatkozott. Indokolása szerint a másodfokú bíróságnak a kistehergépkocsi vezetője terhére 50%-os közrehatást kellett volna megállapítania, így kármegosztást alkalmazva a II. rendű alperest kellett volna köteleznie a biztosítottja által okozott kár megtérítésére, amely 50%-os mértékű. A KRESZ idézett rendelkezései értelmében a kistehergépkocsi vezetője megszegte elsőbbségadási kötelezettségét, de a másodfokú bíróság ezt nem értékelte. A Kúria hivatkozott határozatai értelmében a gépkocsi vezetője a baleset okozója, ha elsőbbségadási kötelezettségét megszegve a gyorsajtó motoros elé kanyarodik.

[44] A Ptk. 6:535. § (1) bekezdése az üzembentartó [Ptk. 6:536. § (1) bekezdés] objektív – vétkességtől vagy felróhatóságtól független – felelősségét szabályozza abban az esetben, ha a fokozott veszéllyel járó tevékenység (veszélyes üzem) kívülálló harmadik személynek – tehát nem egy másik veszélyes üzem üzembentartójának – okoz kárt. A veszélyes üzemek találkozását, egymásnak történő károkozását a Ptk. 6:539. § (1)-(3) bekezdései szabályozzák, meghatározva, hogy az egymásnak kárt okozó üzembentartók milyen mértékben kötelesek a másiknak okozott kárt megtéríteni. Ettől eltérően a Ptk. 6:539. § (4) bekezdése az üzembentartók egymás közötti (belső) elszámolási jogviszonyát szabályozza abban az esetben, ha több veszélyes üzem közösen okoz kárt egy kívülálló harmadik személynek, aki nem folytatott fokozott veszéllyel járó tevékenységet. Ha több veszélyes üzem közösen okoz kárt egy kívülálló harmadik személynek, akkor felelősségük a károsulttal szemben – vagyis a külső jogviszonyban – egyetemleges a Ptk. 6:524. § (1) bekezdése és 6:535. § (1) bekezdése alapján, vagyis a károsult bármelyiküktől követelheti a teljes kára megtérítését [Ptk. 6:29. § (1)-(2) bekezdés]. Az üzembentartók egymás közötti jogviszonyára pedig a Ptk. 6:539. §-a vonatkozik, úgy az egymásnak a veszélyes üzemi tevékenységükkel okozott károkért való felelősség tekintetében [Ptk. 6:539. § (1)-(3) bekezdés], mint a károsultnak megfizetett kártérítés erejéig a közöttük való elszámolás vonatkozásában [Ptk. 6:539. § (4) bekezdés].

[45] A jelen ügyben a felperesek a motorkerékpár utasának hozzátartozóiként érvényesítettek igényt, kérve az alperesek egyetemleges kötelezését arra hivatkozva, hogy biztosítottjaik fokozott veszéllyel járó tevékenység folytatójaként okoztak kárt, mert hozzátartozójuk a balesetben utasként meghalt (4.P.20.222/2022/1.). Az alperesek védekezésükben nem vitatták, hogy a felperesek hozzátartozója utasként halt meg a baleset következtében: az I. rendű alperes a követelés 50%-át elismerte és teljesítette, ezt meghaladóan azonban arra hivatkozott, hogy a két üzembentartó közösen okozott kárt

(4.P.20.222/2022/19.), míg a II. rendű alperes védekezése szerint a balesetet kizárólag a motorkerékpár vezetője okozta (4.P.20.222/2022/20.).

[46] Az elsőfokú bíróság a keresetet az I. rendű alperes vonatkozásában alaposnak, a II. rendű alperes vonatkozásában alaptalannak ítélte. A másodfokú bíróság felülvizsgálattal nem támadott következtetése szerint a felülbírálatnak nem volt tárgya a kereset elutasítása a II. rendű alperes vonatkozásában {[29]}. A felülvizsgálati kérelemben írtakkal szemben ezért a másodfokú bíróság nem kötelezhette a II. rendű alperest a kár fele részének megtérítésére, mert felülbírálati jogköre [Pp. 370. § (1) bekezdés] erre nem terjedt ki. A másodfokú bíróságnak így arról kellett határoznia, hogy a felperesek alappal érvényesíthetik-e teljes kártérítési követelésüket az I. rendű alperessel szemben. Márpedig az I. rendű alperes fellebbezésében (4.P.20.070/2024/9.) – és felülvizsgálati kérelmében is – arra hivatkozott, hogy a két veszélyes üzem közösen okozta a balesetet, vagyis közösen okoztak kárt a nem vitásan kívülálló harmadik személynek. Ebben az esetben viszont – a fent írtak szerint – a közös károkozók bármelyikével szemben érvényesíthető a kívülálló harmadik személy teljes kártérítési igénye. A jelen perben érvényesített jog nem a károkozók egymás közötti belső jogviszonyából, hanem a károkozók és a kívülálló harmadik személy közötti külső jogviszonyból ered. Ebben a külső jogviszonyban pedig a közös károkozók a károsulttal szemben egyetemlegesen felelősek, így bármelyikükkel szemben érvényesíthető a teljes követelés, az I. rendű alperes pedig maga állította a közös károkozást. A fentiekre tekintettel az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelme mindenképpen alaptalan, saját előadásából következően köteles a teljes kár megtérítésére a károsultak felé a Ptk. 6:524. § (1) bekezdése és 6:535. § (1) bekezdése alapján. Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmében hivatkozott mindkét kúriai határozat a károkozók egymás közötti belső jogviszonyában vizsgálta az elsőbbségadási kötelezettség megszegését, a jelen perben érvényesített jog azonban a károkozók és a kívülálló harmadik személy közötti külső jogviszonyból ered.

[47] Mindezekre figyelemmel a jogerős ítélet nem sérti a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat, ezért azt a Kúria a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A határozat elvi tartalma

[48] A Pp. 279. § (1) bekezdésének a megsértése körében nem vizsgálható, hogy a bíróság érdemi (anyagi jogi) döntése során figyelemmel volt-e a fél által jogi érvelése alátámasztásaként csatolt bírósági határozatokban foglaltakra.

[49] A perben releváns magatartás megtörténtének tényként való megállapítása, valamint e magatartás anyagi jogon alapuló értékelése a jogvita elbírálásának egymástól elkülönülő lépései: a bíróság a bizonyítékok értékelése alapján először megállapítja a per eldöntéséhez szükséges, a perben jelentős tényeket, majd az így megállapított tényekre az anyagi jogot alkalmazva dönt a per érdemében. A magatartás értékelése, minősítése nem bizonyítékértékelésen alapuló ténykérdés, hanem a megállapított tényekből levont anyagi jogi következtetés, anyagi jogkérdés.

[50] A kívülálló harmadik személy felperesek teljes kártérítési igényüket érvényesíthetik azzal az üzemtartóval szemben, aki saját előadása szerint közös károkozónak minősül a több veszélyes üzem által közösen okozott kár vonatkozásában.

Záró rész

[51] Az I. rendű alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 82. § (1)-(2) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján kötelezni kellett a felülvizsgálati ellenkérelmet előterjesztő felperesek és II. rendű alperes ügyvédi képvisellel felmerült, felszámított felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére. A Kúria ennek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 7. §-a értelmében alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés *a)* pontja, 3. § (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján határozta meg.

[52] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati eljárás illetéke 692.500 (hatszázkilencvenkétezer-ötszáz) forint. Az I. rendű alperes a Szekszárdi Törvényszék Magyar Államkincstárnál vezetett illetékbevételei számlájára történő átutalással megfizetett 693.000 (hatszázkilencvenháromezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket, ezért 500 (ötszáz) forint illeték visszatérítését kérheti a területileg illetékes állami adóhatóságtól az Itv. 80. § (1) bekezdés *f)* pontja és 81. § (2) bekezdése alapján.

[53] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el a Pp. 405. § (1) bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján.

[54] Az ítélet ellen a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja szerint nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2025. szeptember 9.

Dr. Cseh Attila s. k. a tanács elnöke, Dr. Parlagi Mátyás s. k. előadó bíró, Dr. Magosi Szilvia s. k. bíró, Dr. Mocsár Attila Zsolt s. k. bíró, Nyíróné dr. Kiss Ildikó s. k. bíró